

Existuje Boh?

Svedectvo prírody

Žijeme v západnej civilizácii a v dobe, kedy je naprieč spoločnosťou prijímaný svetonázor, že vesmír a život vznikli samovoľne, prírodnými procesmi. Tento názor sa zvykne označovať ako materialistický. Materialistický svetonázor je založený na presvedčení, že Boh neexistuje, existuje len hmota, energia a prírodné zákony. Podľa tohto svetonázoru hmota sama má schopnosť sama sa organizovať z jednoduchých štruktúr na zložité, komplexné, z neživej hmoty na živé tvory a bytosti, a že dokonca je sama schopná vytvoriť myseľ, inteligenciu, dušu, vrátane vlastností akými sú svedomie, láska, city, morálka, rozlišovanie dobra a zla, spravodlivosti a nespravodlivosti, túžby a očakávania, sklamanie, plánovanie, abstraktné myslenie, atď.

Materialistický svetonázor sa prezentuje verejnosti ako vedecky dokázaný. Nie je to však tak. Tento svetonázor, chrbtovou kosťou ktorého je evolučná „teória“ (v skutočnosti len nepotvrdená hypotéza), vedecky dokázaný nie je. V princípe ani nemôže byť vedecky dokázaný, pretože jeho tvrdenia nie sú overiteľné (dokázateľné či vyvrátiteľné) metódami a prostriedkami exaktnej či empirickej vedy. Tento svetonázor má metafyzický charakter. Je to skôr filozofická či ideologická predstava. Materialistický svetonázor sa v konečnej miere prijíma vierou.

Aj v súčasnosti však existuje aj iný svetonázor. V tomto svetonázore existuje večný nestvorený všemocný Boh. Nie je nikým a ničím zapríčinený. Bytie a život má sám v sebe. Tento Boh stvoril časopriestor, celý vesmír, a všetok život. Stvoril celú rastlinnú a živočíšnu ríšu, aj človeka, na planéte Zem. Všetko potrebné o tomto svete, o človeku, a o svojom pláne s ľudstvom oznámil (zjavil) vo svojom slove, ktoré dal človeku cez prorocké zjavenia svojich služobníkov, Božích mužov, a je zapísané v písomnej podobe, známej ako sväté písma či Biblia. Aj tento svetonázor, nazvime ho biblický svetonázor, sa prijíma vierou.

Dejiny sveta (vesmíru) a dejiny ľudstva (národov) sú v týchto dvoch svetonázoroch zásadne odlišné. V materialistickom svetonázore sa človek rodí na tento svet ako „tabula rasa“ (nepopísaná tabuľa), teda ako v zásade dobrý či čistý. Výchova, zážitky a životné okolnosti či skúsenosti človeka formujú, zapisujú na túto „tabulu“. Človek je najvyššia forma života vo vesmíre a nikomu sa nezodpovedá. Bez ohľadu na to, ako človek prežije svoj život, nakoniec zomiera. Po smrti už neexistuje v žiadnej podobe svojho bytia, úplne zaniká jeho existencia. V materialistickom svetonázore je smrť nerozlučnou súčasťou života. Smrť je dokonca nevyhnutná a dobrá, pretože je hnacím motorom evolučného vývoja druhov od prvého primitívneho viacbunkového prapredka všetkého živého až po človeka.

V biblickom svetonázore sa človek rodí na svet porušený hriechom a pod mocou hriechu, navyše odlúčený od svojho Stvoriteľa a jeho lásky a pravdy. Ak prežije celý svoj život v tomto stave, tak nakoniec zomiera. Zomrie však len jeho telo. Duša zaniknúť nemôže. Človeka (jeho dušu) po smrti čaká spravodlivý súd, pretože Boh berie človeka na zodpovednosť za to, ako žil. Odsúdením, trestom je večné zatratenie, strávenie večnosti vo večnom trápení mimo Božej prítomnosti, čo Božie slovo nazýva druhý smrť. Boh je spravodlivý sudca. Jeho odsúdenie je spravodlivé, pretože Božia odplata za ľudský hriech je smrť vo všetkých jej rozmeroch, vrátane druhej smrti.

V biblickom svetonázore smrť nie je nerozlučnou súčasťou života. Smrť prišla na svet a vošla do života človeka ako Boží trest za vzburu stvoreného človeka. Človek bol stvorený ako nesmrteľný a mal osobný vzťah so svojim Stvoriteľom. Všetko to pokazil ľudských hriech, neposlušnosť prvého

človeka, Adama. Takto sa stali všetci ľudia hriešnymi a smrteľnými. Existuje však aj Božia milosť a spása, vykúpenie z hriechov, vzkriesenie z mŕtvych a večný život v Božej prítomnosti, v jeho láske a pravde. Smrť je v biblickom svetonázore porazená a spasení ľudia sú od smrti oprostení.

Už sme spomenuli, že oba svetonázory, ako materialistický, tak aj biblický, sa prijímajú vierou. Ani jeden z nich nie je možné vedecky dokázať či vyvrátiť. Rovnako tak nie je možné vedecky dokázať či vyvrátiť existenciu Boha. To však neznamená, že neexistujú silné indície či prostriedky, ako sa môže človek presvedčiť a uistiť o tom, ktorý z týchto dvoch svetonázorov je pravdivý. Tieto mocné indície spomenieme nižšie. Najprv sa zamyslime nad tým, čo to vlastne je viera.

Keďže oba svetonázory sa prijímajú vierou, je dôležité porozumieť tomu, čo viera vlastne je a čo znamená v živote človeka. Viera je presvedčením o veciach (udalostiach a skutočnostiach), ktoré sa nevidia, a je podstatou toho, na čo sa človek nadeje. Veci, ktoré sa vidia, dokážeme spoznávať (a nadobudnúť o nich presvedčenie) pozorovaním, skúsenosťou a prostriedkami empirickej vedy. Veci, ktoré sa nevidia, takýmto spôsobom spoznávať nedokážeme. O veciach, ktoré sa nevidia, nadobúdame nejaké presvedčenie, ktoré sa nedá overiť viditeľne či hmatateľne. Toto presvedčenie sa prijíma vierou (uverením, verením) a nie videním. Viera však má väčší rozmer než len samotné presvedčenie. Od presvedčenia sa odvíja aj podstata toho, na čo sa človek nadeje. Viera preto je nielen presvedčením, ale aj podstatou ľudskej nádeje.

Napriek tomu, že ako materialistický, tak aj biblický svetonázor sa prijíma vierou, neznamená to, že človek sa nemá ako presvedčiť o tom, ktorý z týchto svetonázorov je pravdivý. Máme svedectvo prírody a máme svedectvo Božieho slova.

Ako rastie vedecké poznanie o vesmíre a o živých bytostiach, rastie aj svedectvo prírody. Sama príroda mocne svedčí o stvorení a Stvoriteľovi, a vzpiera sa evolučnému vysvetleniu. Mocnými indíciami poukazujúcimi na stvorenie a Stvoriteľa sú nesmierne presné jemné vyladenie prírodných zákonov a usporiadania vesmíru, existencia genetických informácií v živých organizmoch, ktoré kódujú stavbu a fungovanie týchto organizmov (vrátane človeka) a preukázateľné prvky inteligentného projektovania (dizajnu) v bunke a v živých organizmoch ako celkoch. Toto vedecké poznanie je dôvodom, prečo mnoho vedcov (ale i oboznámených laikov) dnes odmieta evolučné vysvetlenie pôvodu vesmíru a života a pripúšťa existenciu inteligentného „Dizajnéra“ (Stvoriteľa). Identitu, vlastnosti, a plán Stvoriteľa však nie je možné spoznať samotným vedeckým poznaním. Identita, vlastnosti a plán Stvoriteľa sú ľuďom zjavené v Božom slove (v Písme/Biblii).

To, že i vedecké poznávanie samo o sebe vedie človeka k poznaniu o existencii Boha Stvoriteľa, vysvetľuje i samo Písmo:

*„pretože to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im (ľuďom) zjavné, pretože im to Boh zjavil.
Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti
vidieť od stvorenia sveta po učiněných veciach,
totiž jeho večnú moc a jeho božstvo,
aby boli (ľudia) bez výhovorky“
(Biblia, list Rímskym 1:19–20)*

Ľudia teda nemajú výhovorku, že nemajú ako vedieť o existencii Boha. Ak však dobrovoľne ľudia ignorujú indície, ktoré im Stvoriteľ zanechal v svojom tvorstve, ak ignorujú jeho seba-zjavenie sa v prírode, má to závažné dôsledky:

***Pretože poznajúc Boha neoslavovali ho ako Boha ani mu neďakovali,
ale zmárniveli vo svojich myšlienkach, a zatemnilo sa ich nerozumné srdce,***

*hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami
a zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazu
porušiteľného človeka i vtákov i štvornohých tvorov i zemeplazov.
Preto ich tiež aj Boh ta vydal v žiadostiach ich srdca do nečistoty,
aby prznili svoje telá medzi sebou,
ako takí, ktorí premenili pravdu Božiu na lož
a radšej sťa Boha ctili a bohoslúžili stvoreniu než Stvoriteľovi,
ktorý je požehnaný na veky. Ameň.
Preto ich Boh vydal do hanebných náruživostí,
lebo aj ich ženského pohlavia osoby premenili prirodzené používanie seba na také,
ktoré je proti prírode, podobne aj mužského pohlavia osoby opustiac
prirodzené používanie ženy rozpálili sa vo svojej hrišnej žiadosti navzájom naproti sebe,
mužovia s mužmi páchajúc hanebnosť
a odplatu, aká bola treba za ich šíalený blud, dostávajúc sami na sebe.
A ako neuznávali za hodné a potrebné mať Boha v pravej známosti,
tak ich aj Boh vydal v neosvedčenú myseľ prevrátenú, aby robili to, čo sa nepatrí,
naplnených každou neprávosťou, smilstvom, podlosťou, lakomstvom, zlosťou, plných závidia,
vraždy, sváru, lesti, zlých obyčají, pletichárov, ohováračov, nenávidiacich Boha, trýzniteľov,
pyšných, vystatovačných, vynálezcov zlého, rodičom neposlušných, nezmyselných,
vierolomných, nemajúcich lásky, nezmierlivých a nemilosrdných,
ktorí, hoci dobre poznali právo Božie, že tí, ktorí robia také veci, sú hodni smrti,
nie len že to robia, ale to ešte aj schvaľujú tým, ktorí to tiež robia.*
(Rímskym 1:21–32)

Rôzne náboženstvá

Ako je staré ľudstvo tak je staré i náboženstvo. Materialistický svetonázor pripisuje existenciu náboženstva či rôznych náboženstiev nevedomosti predchádzajúcich ľudských civilizácií a nedostatku vedeckého poznania. Prisudzuje ľuďom, že keď nedokázali rozumieť niektorým prírodným javom či udalostiam v živote ich spoločenstva, pripisovali tieto nadprirodzenú, alebo rôznym bohom či božstvám.

Oveľa lepší zmysel pre pochopenie existencie náboženstva v živote človeka ponúka biblický svetonázor. Pri stvorení sveta človek poznal Boha tvárou v tvár a mal s ním osobný vzťah. Pri páde do hriechu sa toto poznanie a tento vzťah porušili. Od pádu ľudia podvedome vedia, že Boh existuje. Ich poznanie Boha je však porušené. Takto vzniklo množstvo všelijako pokrivených náboženstiev, uctievanie falošných bohov a božstiev, modloslužba, prinášanie nepravých a dokonca i ľudských obetí. Náboženstvo v rôznych civilizáciách a v živote človeka naprieč dejinami ľudstva nie je prejavom nedostatku poznania. Je prejavom pretrvávajúceho, i keď vplyvom hriechu a porušenia zmrzačeného povedomia o existencii najvyššieho Boha. Samotná existencia náboženstva v dejinách celého ľudstva je svedectvom o existencii Boha. Právě náboženstvo je založené na zjavení samotného Boha, na zapísanom Božom slove – Biblii.

Peter Vajda